

Surt per Places i Camins

Créixer com Església de portes obertes

Benvolguts diocesans:

Ens ha dit el Papa Francesc que “l’Església en sortida és una Església amb les portes obertes” (EG 46). L’Església està cridada a ser casa oberta a totes les persones. “L’Església no és una duana; és una casa paterna on hi ha lloc per a cadascú amb la seva vida a les espatlles” (EG 47).

Serà bo que pensem quines són les portes que hem tancat. Els grups que van realitzar el treball diocesà “Discernir per evangelitzar” assenyalaven que moltes vegades oferim la imatge d’una Església tancada en si mateixa i demanaven que estigués oberta a tothom. Entre els grups i persones a les que s’han tancat les portes es destacaven els divorciats i separats, els homosexuals, les dones i els joves. També hem tancat a moltes persones les portes dels sagraments, sense cap motiu. Les persones que sol·liciten rebre un sagrament troben en nosaltres, moltes vegades, impediments, burocràcia i normes. Un signe d’obertura, s’assenyalava també, és mantenir oberts els temples, perquè les persones puguin acostar-s’hi. Cada comunitat cristiana hauria de pensar quines són les seves pors, quines portes ha tancat. I al mateix temps, hem de deixar que l’Esperit vengui i ens faci obrir les portes i posar-nos en els camins dels homes, a les places de la ciutat i als pobles del camp. És l’Esperit el que, amb la seva força, transforma a homes febles i temorosos com nosaltres, en testimonis, proclamadors de la grandesa de Déu.

Jesucrist ha fet caure els murs que separen als homes. Per mitjà del seu lliurament a la creu, va fer caure el mur que separava jueus i gentils (cf. Ef 2, 14). L’Església també ha d’enderrocar els murs que la separen dels homes, per fer arribar a tothom la invitació de Déu.

Se’ns demana ser “audaços i creatius” (EG 33) per trobar camins d’obertura. Animo cada comunitat a pensar com pot millorar la seva acollida, com pot estar més propera a tots, com es pot fer present en la població o barri, com servir millor als més pobres, com dur la Bona Notícia a tots, de manera que cada parroquia sigui “centre de constant enviament missioner” (EG 28).

Quan s’obren portes es perd el confort i la calor de la casa paterna i és fàcil sentir-se més a la intempèrie. Obrir portes suposa deixar que el món qüestioni moltes seguretats i certeses, exposar-se a la crítica i al rebuig. El Papa Francesc, que és molt conscient d’aquest risc, diu: “M’estim més una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer, que no una Església malalta pel tancament i la comoditat de aferrar-se a les pròpies seguretats” (EG 49).

Però quan es tanquen les portes, s’acaba fent irrespirable l’aire. Una Església que es tanca en si mateixa és una Església que s’ofega; una comunitat que no mira cap a fora acaba asfixiant-se. No podem viure en una bombolla, aïllats de l’ambient. Necessitam obrir portes i establir llaços amb tots, per fer present el missatge de l’Evangeli en tots els ambients

† **Francesc Conesa Ferrer**
Bisbe de Menorca